

Arrest

nr. 102 329 van 3 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 13 februari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 januari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 april 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. MOENS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Pakistaanse nationaliteit te bezitten. U bent afkomstig uit de stad Dinga (district Gujrat, provincie Punjab), waar u bent geboren en getogen. In het kader van uw professionele activiteiten reisde u naar verschillende plaatsen in Pakistan, waar u contact had met verschillende handelaren.

Op 1 juni 2011, toen u in Rawalpindi in een restaurant was, begon u een discussie met enkele bebaarde mannen. Zij waren voor het plegen zelfmoordaanslagen, uzelf was hier tegen en zegde hen dit ook. De discussie mondde uit in een gevecht. Enkele aanwezigen kwamen tussenbeide. Hierna werd u bang omdat u dacht dat deze mannen, die op Pathanen leken, tot de taliban behoorde. U besloot Pakistan te ontvluchten. Ongeveer twee maanden na dit incident heeft u Pakistan verlaten. Via Iran, Turkije, Griekenland en Italië bent u naar België gekomen.

Op 24 september 2011 bent u hier aangekomen. De volgende dag heeft u een asielaanvraag ingediend. Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u vier brieven voor van bevriende handelaars waarin uw problemen worden bevestigd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een persoonlijke vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève niet aannemelijk heeft gemaakt. Vage verklaringen en lacunes in uw verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw persoonlijk asielrelaas.

Ten eerste dient het CGVS op te merken dat u geen enkel begin van bewijs aangaande uw identiteit en nationaliteit aanbrengt. Het bewijs van identiteit maakt nochtans een essentieel element uit van iedere procedure en de asielzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Uit uw verklaringen (CGVS, p. 2 en 8) blijkt dat u in contact bent met uw familie en andere documenten liet opsturen, dus kan worden aangenomen dat uw familie u ook een identiteitsdocument kon opsturen. Dat u naliel dit te doen, is een belangrijke vaststelling.

Ten tweede dienen vraagtekens te worden geplaatst bij het door u in geroepen vervolgingsmotief. U stelde problemen met de taliban te vrezen omwille van een uit de hand gelopen discussie, maar u kon geen enkele verdere uitleg geven over de mensen met wie u problemen vreest (CGVS, p. 4). U kende hun namen niet, u wist niet of ze al dan niet woonachtig waren in Rawalpindi of van waar ze afkomstig waren,... U stelde dat deze mensen Pashtoun waren, maar had verder geen idee over hun qaum (subetnie) of andere familiebanden (CGVS, p. 4). Verder stelde u dat deze mensen tot "de taliban" behoren, maar u kon niet preciseren tot welke groepering ze juist behoren (CGVS, p. 5).

U kon evenmin preciseren wie tussenbeide kwam toen de discussie uit de hand liep (CGVS, p. 8). Uw onwetendheid hieromtrent is opmerkelijk. In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u weet wie er is tussengekomen in het incident dat aan de basis van uw vlucht ligt. Dit geldt des te meer aangezien u brieven van bevriende handelaars voorlegt, waarin zij getuigen dat zij zijn tussengekomen. Het roept dan ook verdere verwondering op dat u enerzijds brieven van bevriende handelaren voorlegt, maar zich anderzijds niet meer bleek te herinneren dat de auteur(s) van deze brieven u ook hebben geholpen.

Bovendien zou u meteen na dit incident zijn ondergedoken, omdat u vreesde door deze mensen te worden gevisieerd. U beweerde eveneens dat uw familie tot op heden problemen ondervindt. U kon echter geen enkele verdere uitleg over deze problemen geven (CGVS, p. 8). U verklaarde eveneens dat "ze" naar u zochten, via andere winkeliers. U kon evenwel niet preciseren welke van deze winkeliers werden gecontacteerd (CGVS, p. 6). U verwees hieromtrent slechts naar de hierboven vermelde handgeschreven brieven, maar kon daar geen verdere uitleg over geven. Voorgaande vage verklaringen bevestigen de ongeloofwaardigheid van uw relaas. Bovenstaande opmerkingen laten niet toe geloof te hechten aan uw asielmotieven. De status van vluchteling kan u dan ook niet worden toegekend.

Tot slot erkent het CGVS dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

Er zijn dan ook geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen en in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire bescherming te verlenen.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing. Hij is van mening dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt een stukkenbundel bij zijn verzoekschrift, waaronder een slecht leesbare kopie van een identiteitskaart en verschillende verklaringen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus

De Raad is van mening dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, noch voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoeker legt vooreerst geen origineel bewijs neer van zijn identiteit of nationaliteit. Hij legt enkel een slecht leesbare fotokopie neer van zijn identiteitskaart en maakt niet aannemelijk waarom hij zijn origineel identiteitsbewijs niet kan voorleggen. De Raad hecht geen bewijswaarde aan kopieën omdat deze door knip- en plakwerk gemakkelijk te fabriceren zijn. (RvS, 24 maart 2005, nr. 142.624; RvS, 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoeker toont derhalve niet aan dat hij wel degelijk de persoon is die vermeld wordt in de verschillende verklaringen die hij bij zijn verzoekschrift voegt (stukken 6 tot en met 10).

De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen vrees formuleert jegens de autoriteiten van zijn land van herkomst, doch jegens een niet-statelijke actor, namelijk lokale moslimextremisten uit Rawalpindi. Daargelaten de geloofwaardigheid van het relaas blijkt uit het asielrelaas nergens dat de beweerde vrees het lokale zou overstijgen. De beweerde feiten betreffen een uit de hand gelopen discussie met moslimextremisten in een restaurant in Rawalpindi. Uit de verklaringen van verzoeker blijkt niet dat hij politiek actief was in partijen of organisaties die zich tegen het moslimextremisme verzetten, noch dat hij als overheidsambtenaar betrokken was bij de beteugeling van die groepen of op een andere wijze activiteiten uitoefende die hem in de negatieve belangstelling van islamitische groeperingen in Pakistan zouden brengen. Hierdoor is het niet plausibel dat deze groeperingen hem, louter omwille van één discussie, over het hele grondgebied van Pakistan actief zouden opsporen en vervolgen, gesteld al dat die groeperingen daartoe over de nodige logistieke en organisatorische capaciteiten beschikken. Evenmin in de door verzoeker bijgebrachte relevante stukken - voor zover al wordt aangenomen dat deze betrekking hebben op verzoeker (zie *supra*) - met name de verklaringen van collega-handelaren en van lokale politici (stukken 7 – 10), worden elementen aangetroffen die erop wijzen dat de beweerde vrees van verzoeker het lokale zou overstijgen. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift meent dat de brieven van de politici illustreren dat hij bedreigd wordt '*in Pakistan*', stelt de Raad na lectuur van deze stukken vast dat de opstellers ervan slechts stellen dat verzoeker '*hier*' bedreigd wordt, met referentie naar hun zetel in het 'district Gujarat' (stukken 8 en 10).

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet is er geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Uit het voorgaande bleek dat er in het relaas geen plausibele elementen voorhanden zijn die erop wijzen dat de beweerde vrees het lokale overstijgt, waardoor er voor verzoeker in elk geval een redelijk en veilig intern hervestigingsalternatief voorhanden is in een ander deel van zijn land van herkomst, zoals in de grote steden Karachi of Lahore. Nergens in het asielrelaas, noch in de door de partijen bijgevoegde stukken, worden objectieve argumenten aangetroffen die erop zouden kunnen wijzen dat een interne hervestiging voor verzoeker 'onredelijk' zou zijn in de zin van

bovenvermeld artikel. Dit geldt eveneens voor de strijd die momenteel woedt in het noordwesten van Pakistan tussen extremistische elementen en regeringstroepen. De bestreden beslissing stelde dienaangaande terecht vast dat het hier gaat om een uiterst lokaal conflict dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar verzoeker niet uit deze regio komt en daar hij geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of zijn autoriteiten, staat niets zijn terugkeer naar Pakistan in de weg.

Daargelaten de geloofwaardigheid van het asielrelaas, is bijgevolg niet voldaan aan een wezenlijke vereiste om dit asielrelaas te kunnen laten vallen onder het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om het in het verzoekschrift aangevoerde betoog aangaande de geloofwaardigheid van het asielrelaas en de stavingstukken daartoe niet verder te onderzoeken, omdat dergelijk onderzoek in elk geval tot geen ander besluit betreffende de gegrondheid van de asielaanvraag kan leiden.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een gegronde vrees voor vervolging zou lopen in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch dat hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend dertien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER